

РЕШЕНИЕ

№ 2501

гр. София, 08.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **9009** по описа за **2011** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

С решение от 30.05.2011г., постановено по нахд.№13821 по описа на СРС за 2011г., е изменено наказателно постановление №76948 от 28.09.2010г. на Началник отдел АНД-ПП при СДВР, като е отменено лишаването от право да се управлява МПС за срок от един месец и е потвърдено наказателното постановление в частта за наложената глоба от 150лв. на Е. А. А..

Несъгласно е наказаното лице с решението в частта му, с която се потвърждава наложената глоба и по изложените в жалбата в срок съображения- моли да се отмени и решението на СРС и вместо него да се постанови друго, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът не се явява.

Ответникът по касационната жалба не е изразил становище и не се представлява.

Представителят на СГП предлага да не се уважава жалбата.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

С наказателното постановление на Е. А. А. е наложена глоба от 150лв. по чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП за това, че на 01.09.2010г. управлява по ул.М. С. лек автомобил с [рег.номер на МПС] със скорост 84км. в час при ограничение за населено място от 50

км. в час, която скорост е установена с радар №070 .

СРС за да потвърди наказателното постановление е установил, че в производството няма допуснати процесуални нарушения. По възраженията по същество - е приел, че скоростта е на автомобила на жалбоподателката като за изложеното се е позовал на изслушаните гласни доказателства – показанията на свидетеля Б.. Отбелязал е, че от радара е представена разпечатка за конкретната скорост фиксирана по отношение на автомобила на жалбоподателката.

От друга страна в касационната жалба се прави твърдението, че решението е незаконосъобразно. Подчертава се, че свидетелят не е убедителен в показанията си, доколкото не е посочил, че скоростта към момента на деянието е предявена на нарушителката, както е отразено в акта за установяване на нарушението. На следващо място се твърди, че радарът трябва да показва освен дата, час и скорост и регистрационен номер на автомобила. На последно място се визира, че има съществени процесуални нарушения, доколкото деянието не е описано пълно и съответстващо на състава на нарушение. Прави се и довод за липса на мотиви предвид необсъдени всички доказателства.

Настоящата инстанция намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения: решението на СРС е мотивирано. В съответствие с принципа за служебното начало СРС е проверил не само доводите по същество изнесени в жалбата на жалбоподателката, но и законосъобразността в цялост на производството и постановеното в края му наказателно постановление. Касационният довод, че не са обсъдени доказателства е бланкетен, доколкото не се сочи кои точно доказателства. Съставът не намира, че е нарушен чл.42. ал.1 т.5 и чл. 57 ал.1 т.6 от ЗАНН – тъй като деянието е описано ясно вкл. и със всеки един свой съставомерен елемент. В акта е посочено какво е ограничението на скоростта и каква е скоростта на жалбоподателката. В наказателното постановление е представена същата фактическа обстановка, като е наложена глоба по чл.182 ал.1, т. 4 от ЗДвП. Този състав правилно е приложен, доколкото предвижда глоба за превишаване на скоростта от 30 до 40км. в час каквато е настоящата хипотеза. Неизписването, че има подобно превишаване на скоростта точно с 34км. в час не е довело до нарушаване на правото на защита на лицето. Ако от останалите описани факти не можеше да се установи защо е приложен състава на чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП, тогава щеше да има процесуално нарушение, каквато не е настоящата хипотеза. СРС правилно по същество е приел, че скоростта на жалбоподателката и твърденията ѝ за засечена скорост на друг автомобил са защитна теза. СРС за това обстоятелство се е позовал на показанията на свидетеля Б. .Видно от същите скоростта е засечена с радар и лекия автомобил, на който е установена скоростта е бил сам на пътното платно в еднопосочен път. С оглед тези обстоятелства правилно СРС е приел, че деянието е безспорно установено. Следва да се има в предвид, че не се споделя довода по отношение на радара, че същият е трябвало да отбелязва и номера на автомобила, тъй като се касае за техническо средство по смисъла на чл.186, ал.4 от ЗДвП, а не за заснемаща система с оглед същата норма. На последно място съдът установява, че правилно СРС е съобразил настъпилата промяна на състава на нарушение, доколкото наказанието „лишаването от право да управлява МПС” – е отпаднало с изменението в ДВ бр.10/2011г. и е останало само наказанието „глоба”.

С оглед гореизложеното решението на СРС, с което е изменено наказателното постановление е правилно и следва да се остави в сила.

Водим съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.05.2011г по НАХ дело № 13821/2010г по описа на СРС.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове:1.

2.